

Depremi Nasıl Bilirdiniz

– F.Ç.Kabadayı · 25 Ekim 2011

"Oscar çöllerde" isimli animasyonu bilirsiniz. Onu seyrederken insan beş altı dakika hiçbir şey düşünemez, soluksuz kalır. Zavallı Oscar'ın çöllerde başına gelenler beni yazarına hayran bırakır. Onu izlerken ne yarını, ne bekleyen işleri, ne maddi- manevi sorunları düşünebilirsiniz. Van depremi her ne kadar -deprem değil bina öldürür- gerçeğini hatırlatsa da yürekler dağladı, gözler ağladı. Bir facia ki ne facia... İzlerken ağlıyor, çaresiz kalıyorsunuz. Depremzedelerin bedensel ve psikolojik hallerine baktıkça "Neler oluyor?" demekten kendinizi alamıyorsunuz. Üşüyorlar, açlar ve korkuyorlar. Yardımlar, koşturmacalar sizi sevindirirken yanlış yöntemlerle yardım etmek isterken zarar verenler sizi korkutuyor. Olduğunuz yerde eli kolu bağlı oturmak içinize sinmiyor. Göçükten çıkarılan sedyedeki gencin "Kardeşim" derken gözlerindeki endişe kurtulduğuna sevinmediğini korkuyla kahrolduğunu gösteriyor. Yere kapanıp "Annem" diye ağlayan bayan felakettin büyüklüğünü gözler önüne seriyor. Kurtulanları izlerken seviniyor, cansız çıkan bedenleri gördükçe üzüyoruz. Nedir bu diyoruz? Biz millet olarak ne tedbirli olmayı, ne de başımıza gelenlerden ders almayı öğrenebildik. Belediyeler Kızılay için yardım toplarken hep başkalarının yardımları yeterli zannediyoruz. Elimizi kolumuzu kaldırmadan sadece izlemek yeterli mi? Onlara yeni kıyafet almayı göze alamadık, eskileri yakıştıramadık. "Depremi nasıl bilirsiniz?" diye sorulsa hep bir ağızdan bağırabilir, üzüntümüzü dışa haykırabilirdik. "Can yakıcı! Ateş düşürücü! Yetim bırakıcı! Yuva dağıtıcı! Kahredici!" ... Gölcük depremini içinde olmadığımız halde zor unuttuk. Ya bunu nasıl unutacağız? Belki de çok çabuk. Yaralar sarılsa bile bu öyle bir acı ki depremi yaşayanlar için ömür boyu sürecek. Yakınlarını kaybedenlere "Allah sabır versin," demekten başka çaremiz yok. Belki "Keşke ölseydim" diyenler olacak aralarında. Şehit haberlerine yanarken içimiz, bu acıyla iyice çöktük. Ne yetimin ne öksüzün başını okşayabildik, ne ciğeri yanan analara teselli olabildik. Bilindik dertlerimizi çok bulduk kendimize. Kimi "Hak ettiler," derken, çoğu "Keşke olmasaydı," dedi. Kurunun yanında yaş yandı, yakanlar sır olup saklandı.

Oscar çöllerde ama depremzedeler ne halde? Önemli olan bu. Allah kimseye bir daha bu acıyı yaşatmasın.